

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3050/2551

นางศิริพร ชนะบัวหรือภุชณวรรณ โจทก์ สหกรณ์ออมทรัพย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 150, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 25

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนสัญญากู้เงินซึ่งเป็นโมฆะ และขอเรียกเงินคืน 275,957 บาท อันเป็นจำนวนเงินที่ไม่เกิน 300,000 บาท แต่เมื่อจำเลยให้การต่อสู้ว่าโจทก์ยังคงค้างชำระต้นเงินตามสัญญากู้ดังกล่าวจำนวน 445,502.50 บาท ดังนี้ การที่โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนสัญญากู้เงินฉบับดังกล่าว ผลของคำพิพากษาก็คือเมื่อโจทก์ชนะคดีทำให้โจทก์ไม่ต้องชำระต้นเงินที่ค้างจำนวน 445,502.50 บาท กรณีจึงเป็นคำฟ้องขอให้ปลดปล่อยทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาค่าเงินได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 150 เป็นคดีมีทุนทรัพย์เกินกว่า 300,000 บาท ศาลแขวงจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 และ 25 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2545 โจทก์ยื่นคำขอกู้เงินพิเศษเพื่อซื้อที่ดินการเคหะและอสังหาริมทรัพย์ต่อจำเลยเป็นเงิน 145,400 บาท โดยจำเลยให้โจทก์ลงลายมือชื่อในคำขอกู้เงินและสัญญากู้เงิน กับให้นางสาววิไลภรณ์ลงลายมือชื่อในสัญญาค้ำประกันที่ยังมิได้กรอกข้อความต่อมาจำเลยกรอกข้อความในคำขอกู้เงินและสัญญากู้เงินดังกล่าวว่าโจทก์กู้เงินจำนวน 478,300 บาท ซึ่งไม่ตรงต่อความเป็นจริง ต่อมาโจทก์ได้นำที่ดินโฉนดเลขที่ 158039 จดทะเบียนจำนองไว้แก่จำเลยเพื่อเป็นประกันหนี้เงินกู้ดังกล่าวจำนวน 360,000 บาท จำเลยให้โจทก์ลงลายมือชื่อในหนังสือยินยอมและหนังสือมอบอำนาจโดยมิได้กรอกข้อความเพื่อให้จำเลยยื่นถึงผู้อำนวยการกองคลัง มหาวิทยาลัยขอนแก่น ให้หักเงินเดือนและรายได้อื่นของโจทก์เดือนละ 4,300 บาท นับตั้งแต่วันที่ 6 พฤศจิกายน 2545 เพื่อชำระหนี้เงินกู้ดังกล่าว ต่อมาเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2546 จำเลยได้สลักหลังและจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินแปลงดังกล่าว ก่อนวันทำสัญญากู้เงินโจทก์ไม่มีหนี้ค้างชำระกับจำเลย จำเลยหักเงินเดือนของโจทก์เพื่อชำระหนี้เงินยออดหนี้ที่แท้จริงเป็นเงิน 275,505 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 275,957 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 275,505 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยคืนเงินเดือนละ 4,300 บาท นับตั้งแต่วันที่ 1 เดือนเมษายน 2547 เป็นต้นไปให้แก่โจทก์จนกว่าจำเลยจะงดการหักเงินเดือนและรายได้ของโจทก์ กับให้พิพากษาว่าสัญญากู้เงินฉบับลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2545 เป็นโมฆะ จำเลยให้การว่า เดิมโจทก์กู้เงินจำเลยเพื่อซื้อที่ดินหลายครั้ง ต่อมาเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2545 โจทก์ต้องการซื้อที่ดินเพิ่มขึ้นจึงขอกู้เงินจากจำเลยอีกจำนวน 145,400 บาท และเมื่อรวมหนี้ตามสัญญากู้เงินฉบับลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2544 ที่โจทก์ค้างชำระจำเลยเป็นต้นเงินจำนวน 332,900 บาท จึงมีการระบุไว้ในสัญญาว่าโจทก์กู้เงินจำนวน 478,300 บาท ข้อตกลงในสัญญากู้เงินจึงเป็นไปตามความจริงและความประสงค์ของโจทก์ และหนังสือมอบอำนาจกับหนังสือให้ความยินยอมไม่ใช่เอกสารปลอมเพราะจัดทำขึ้นตามความประสงค์ของโจทก์ การหักเงินเดือนโจทก์เพื่อชำระหนี้ดังกล่าวจึงถูกต้องชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยให้โจทก์ไถ่ถอนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 158039 เพราะโจทก์มีความประสงค์จะซื้อที่ดินแปลงใหม่ที่มีเนื้อที่มากกว่าเดิม โดยการขอกู้เงินเพิ่มขึ้นแล้วจดทะเบียนจำนองที่ดินแปลงใหม่ไว้เป็นประกันตามที่เคยปฏิบัติกันโดยไม่ได้มีการชำระหนี้จำนองจำนวน 354,498.50 บาท เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2547 โจทก์ยังคงค้างชำระหนี้ต้นเงินจำนวน 445,502.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยตามสัญญา จำเลยไม่ต้องคืนเงินโจทก์และโจทก์ไม่มีสิทธิขอให้ระงับการหักเงินเดือนเพื่อนำมาชำระหนี้ดังกล่าว ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาคดี ศาลมีคำสั่งงดสืบพยานโจทก์และจำเลย ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีภายในอายุความ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยขึ้นนี้ว่า คดีเรื่องนี้อยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นต้นซึ่งเป็นศาลแขวงจะพิจารณาพิพากษาหรือไม่ เห็นว่า แม้ตามคำขอทำยกฟ้องของโจทก์จะมีคำขอให้เพิกถอนนิติกรรมคือสัญญากู้เงินฉบับลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2545 และขอเรียกเงินคืนจำนวน 275,957 บาท อันเป็นจำนวนเงินที่ไม่เกิน 300,000 บาท ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยให้การต่อสู้ว่าโจทก์ยังคงค้างชำระต้นเงินตามสัญญากู้ดังกล่าวจำนวน 445,502.50 บาท ดังนี้ การที่โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนสัญญากู้เงินฉบับดังกล่าวผลของคำพิพากษาก็คือเมื่อโจทก์ชนะคดีทำให้โจทก์ไม่ต้องชำระต้นเงินที่ค้างจำนวน 445,502.50 บาท กรณีจึงเป็นคำฟ้องขอให้ปลดปล่อยทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 150 เป็นคดีมีทุนทรัพย์เกินกว่า 300,000 บาท ศาลแขวงจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตาม พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 และ 25 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องจึงเป็นการชอบแล้ว" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมศักดิ์ จันทรา · เอกชัย ชินณพงค์ · ขวลิต สุจริตกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3050/2551>